

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 292
1 Ἰανουαρίου 2011

Μ. Βασιλείου

(ἐν λιμῶ
καί ἀνυχμῶ).

**εὐχή
καί διδασχὴ**

«Τίς ὁ νεωτερισμός τῶν καιρῶν; Ἐρευνήσωμεν ὡς νοῦν ἔχοντες, ὡς λογικοί λογισώμεθα. Μή ὁ κυβερνήτης τό πᾶν οὐκ ἔστι; Μή ὁ ἀριστοτέχνης Θεός ἐπελάθετο τῆς οἰκονομίας. Μή ἀφηρεῖται τῆς ἐξουσίας καί τῆς δυνάμεως; Ἡ τήν ἰσχύν μέν τήν αὐτήν ἔχει καί τοῦ κράτους οὐ παρελύθη, παρηνέχθη δέ εἰς σκληρότητα, καί τό λίαν ἀγαθόν

Ποίός εἶναι ὁ νεωτερισμός τούτων τῶν καιρῶν; Ἄς τό ψάξουμε, ὡς μυαλωμένοι ἄνθρωποι. Καί ἄς τό κρίνουμε, ὡς λογικοί καί ἱκανοί νά κρίνουμε. Μήπως δέν ὑπάρχει Ἐκεῖνος (ὁ Θεός), πού κυβερνάει τό σύμπαν; Μήπως ὁ ἀριστοτέχνης Θεός λησμόνησε τήν ἐπιστάσια; Μήπως τοῦ ἀφαιρέθηκε ἡ ἐξουσία καί ἡ δύναμη; Ἡ μήπως ἐξακολουθεῖ νά ἔχει τήν ἴδια δύναμη καί δέν ἔχασε τήν ἐξουσία, ἀλλά παρεξέκλινε σέ σκληρότητα καί με-

καί τό περί ἡμᾶς κηδεμονικόν εἰς μισανθρωπίαν μετέβαλεν; Οὐκ ἄν εἶποι τις σωφρονῶν, ἀλλά φανερά καί δῆλα τά αἷτια δι' ἃ συνήθως οὐ διοικούμεθα. Λαμβάνοντες ἡμεῖς, ἄλλοις οὐ παρέχομεν, τήν εὐεργεσίαν ἐπαινοῦμεν καί ταύτης ἀποστεροῦμεν τοὺς δεομένους. Δοῦλοι ὄντες, ἐλευθερούμεθα καί τοὺς ὁμοδούλους οὐκ οἰκτείρομεν, πεινῶντες τρεφόμεθα καί τόν ἐνδεῆ παρατρέχομεν. Ἀνενδεῆ χορηγόν καί ταμίαν Θεόν ἔχοντες, φειδωλοί ἐγενόμεθα καί ἀκοινώνητοι πρός τοὺς πένητας. Πολύτοκα ἡμῶν τά πρόβατα καί οἱ γυμνοὶ τῶν προβάτων πλείους. Αἱ ἀποθῆκαι τῶ πλήθει τῶν ἀποκειμένων στενοῦνται καί τόν ἐστενωμένον οὐκ ἔλεοῦμεν. Διά τοῦτο ἡμῖν ἀπειλεῖ τό δίκαιον κριτήριον. Διά τοῦτο καί ὁ Θεός οὐκ ἀνοίγει τήν χεῖρα, ἐπειδή τήν φιλαδελφίαν ἡμεῖς ἀπεκλείσαμεν. Διά τοῦτο ζηραὶ αἱ ἄρourke, ἐπειδή ἡ ἀγάπη ἐψύγη...

Δειξάτωσαν τοίνυν οἱ τήν πλεονεξίαν τιμῶντες, οἱ τόν πλοῦτον μεθ' ὑπερβολῆς συνάγοντες, τίς ἡ δύναμις τῶν θησαυρισθέν-

ταποίσε τό κατ' ἐξοχήν ἀγαθό σέ σκληρότητα καί τήν κηδεμονία του, πού προσφέρει σέ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους, σέ μισανθρωπία; Κάτι τέτοιο δέν θά τό πεῖ κανένας, πού ἔχει σωφροσύνη. Ἀλλά εἶναι φανερές καί γνωστές οἱ αἰτίες, οἱ ὁποῖες μᾶς ἐπηρεάζουν καί μᾶς παρσύρουν νά μὴν αὐτοσυγκρατούμαστε. Παίρνοντας ἐμεῖς ἀγαθά, δέ δίνουμε σέ ἄλλους. Ἐπαινοῦμε τήν πράξη τῆς εὐεργεσίας καί τή στεροῦμε ἀπό ἐκείνους, πού τήν ἔχουν ἀνάγκη. Εἴμαστε δοῦλοι καί ἐλευθερωνόμαστε καί τοὺς ὁμόδουλους δέν τοὺς συμπονοῦμε. Ὅταν πεινάμε τρεφόμεστε καί τόν φτωχό τόν παρατρέχουμε. Ἐχοντας χορηγό καί ταμία τόν Θεό, πού δέ στερεῖται ἀπό τίποτα, ἔχουμε γίνει φειδωλοὶ καί ἀκοινώνητοι στοὺς φτωχοὺς. Τά πρόβατά μας εἶναι πολύτοκα καί γεννοῦν πολλά καί οἱ γυμνοὶ, πού δέν ἔχουν ροῦχο νά φορέσουν, εἶναι περισσότεροι ἀπό τά πρόβατα. Οἱ ἀποθῆκες ἀποδεικνύονται στενές ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους τῶν ἀποθηκευμένων καί τόν πιεσμένο ἀπό τή φτώχεια δέν τόν ἔλεοῦμε. Γιά τό λόγο αὐτό μᾶς ἀπειλεῖ τό δίκαιο δικαστήριον. Γι' αὐτό καί ὁ Θεός δέν ἀνοίγει τό χέρι Του, ἐπειδή ἐμεῖς ἔχουμε ἀποκλείσει τή φιλαδελφία. Γι' αὐτό εἶναι ξερά τά χωράφια μας, ἐπειδή πάγωσε ἡ ἀγάπη.

Ἄς ἀποδείξουν, λοιπόν, αὐτοὶ πού ἐκτιμοῦν τήν πλεονεξία, αὐτοὶ, πού μαζεῦουν, μέ ὑπερβολή, τόν πλοῦτο, ποιά εἶναι ἡ δύναμη τῶν θησαυρισμά-

των, ἥ τί τό ὄφελος, ἄν ὀργισθεῖς ὁ Θεός ἐπὶ πλεῖον παρελκύσῃ τήν τιμωρίαν. Ὀχρότεροι τάχα τοῦ χρυσοῦ γενήσονται οἱ τοῦτον σωρεύοντες, ἐάν μή τόν ἄρτον μέχρι χθές καί πρῶνν καταφρονούμενον διὰ τήν πρόχειρον ἐξουσίαν τῆς εὐθυνίας σχῶσιν. Δός δὴ μή εἶναι τόν πιπράσκοντα, μηδέ ὑπάρχειν σίτον ἐν ἀποθήκαις καί τίς ἡ χρῆσις τῶν βαρυτάτων βαλαντίων; εἰπέ μοι. Οὐ μετ' ἐκείνων κωσθήσῃ; Οὐ γῆ ὁ χρυσός; Οὐ πηλός ἀχρεῖος πηλῷ τῷ σώματι παρακείσεται; Πάντα ἐκθήσω καί ἐν ἀναγαῖον οὐκ ἔχεις, δύναμιν τοῦ τρέφειν σεαυτόν. Τῷ παντί σου πλούτῳ ἐν νέφος ἀπέργασαι, ὀλίγων ψεκάδων ἐπινόησον πόρον, ἔπειξον εἰς καρποφορίαν τήν γῆν, λύσον τῷ ὑπερηφάνῳ καί σοβοῦντι πλούτῳ τήν συμφοράν.

των ἡ ποιόεῖναι τό ὄφελος, ἄν ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς συμπεριφορᾶς ὀργιστεῖ ὁ Θεός καί παρατείνει τήν τιμωρία. Ἰσως αὐτοί, πού σωρεύουν τόν πλοῦτο, νά γίνουν ὠχρότεροι ἀπό τό χρυσάφι, ἄν δέν ἔχουν τό ψωμί, πού ἴσαμε χθές καί προχθές τό καταφρονοῦσαν, ἐξ αἰτίας τῆς εὐκολίας καί τῆς ἄνεσης, μέ τήν ὁποία τό προμηθεύονταν. Ὑπόθεσε ὅτι δέν ὑπάρχει ἐκεῖνος, πού πουλάει τό ψωμί, οὔτε ὑπάρχει σιτάρι σίς ἀποθῆκες. Τότε, σέ τί μᾶς χρειάζονται τά βαρυφορτωμένα βαλάντια, πές μου. Δέν θά ταφεῖς μαζί μέ αὐτά; Ὁ χρυσός δέν εἶναι κῶμα; Δέν εἶναι πηλός ἀχρεῖος πηλῷ στό σῶμα σου, πού εἶναι καί αὐτό πηλός; Τά ἀπόκτησες ὅλα καί δέν ἔχεις τό ἓνα, πού εἶναι ἀναγκαῖο, τή δύναμιν νά τρέφεις τόν ἑαυτό σου. Τόν πλοῦτο σου ὁλόκληρο κάνε τον ἓνα σύννεφο. Ἐπινόησε ἓνα ρεῦμα λίγων σταγόνων. Ἐξανάγκασε τή γῆ νά καρποφορήσῃ. Ἐξαφάνισε τή συμφορά τῆς ἀνομβρίας καί τῆς πείνας, μέ τόν ὑπερήφανο πλοῦτο σου, πού εἶναι κρυμμένος καί ἀχρησιμοποίητος.

Ὁ ναυαγός... ἐμψυχωτής;(α)

Τό γήπεδο τῆς φαιδρότητας ἀποφάσισε «ἐπ' ἐσχάτων» νά βηματίσει ὁ μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας κ. Ἱερώνυμος. Ὅραμά του-καθὼς διαφαίνεται-καί στόχευσή του, σέ τούτη τή φάση τῆς ἡγετικῆς ἐκδίπλωσής του, εἶναι ἡ ἀπόσβεση τῆς φήμης καί τῶν σχολίων, πού τόν ἐντάσσουν στήν κλάση τῶν ἀνίκανων, τῶν ἄπραγων καί τῶν ἄφωνων καί ἡ διαμόρφωση ἑνός προφίλ, πού ἀντιστοιχεῖ σέ προσωπικότητα δυνατά φωτισμένη καί ἱκανή νά ἀναμετρηθεῖ μέ τά ἐκβαρβαριστικά ρεύματα τῆς ἐποχῆς μας.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ προσανατολισμοῦ εἶναι ἐκδηλῆ, ἀλλά, ταυτόχρονα, ἐλλειμματική σέ σοβαρότητα καί σέ διάφανη μεθόδευση. Προσπαθεῖ νά ἀπαλείψει τή μομφή, ὅτι εἶναι «ἄφωνος ὡς ὁ ἰχθύς καί ἄπραγος ὡς ὁ βάτραχος», ἀλλά δέ βρίσκει τό κουράγιο νά «ἐνδυθεῖ τὴν πανοπλίαν

τοῦ Θεοῦ πρὸς τό δύνασθαι στήναι πρὸς τὰς μεθοδεῖας τοῦ διαβόλου» (Ἐφεσ. στ' 11). Μακιγιάρει τὴν ἀνικανότητά του, γιὰ νά τὴν προβάλει καί νά τὴν ἐπιβάλει ὡς φέρμα ἡγετικῆς ἔκλαμψης. Ποζάρει, σκυθρωπὸς καί ἀμίλητος, στὰ τηλεοπτικά παράθυρα. Ἀνταποκρίνεται-δειλά ἢ συμβατικά-στά αἰτήματα τῶν δημοσιογράφων, πού τόν πλησιάζουν καί τοῦ ζητοῦν νά παραχωρήσει δημόσια συνέντευξη. Ἐμπιστεύεται τῇ γριφώδῃ ἀποψῇ του στοὺς συλλέκτες καί στοὺς πομποὺς τῆς δέσμης τῆς καθημερινῆς πληροφόρησης. Αἰτιολογεῖ τὴν ἄφωνιά του, ὡς διακριτικὴ περισυλλογὴ καί ὡς, κατὰ βῆμα, προσεκτικὴ μελέτη τῶν θετικῶν καί τῶν ἀρνητικῶν ἐξελίξεων. Καί ἐμφανίζει τὴν πυκνὴν του ἀναστροφὴ καί τόν ἀπόλυτο συντονισμό του μέ τὴ γνωστὴ καί δακτυλοδεικτούμενη πτέρυγα τῆς ἀρχιερατικῆς ὁμήγυρης, ὡς ὀφειλόμενη ἀναγνώριση τῆς ἀρχοντιᾶς καί ὡς

καλλιέργεια της αδελφοσύνης και της όμοφροσύνης.

Όλα αυτά τα τεχνάσματα δέν ανασκευάζουν τό άρχιεπισκοσπικό προφίλ και δέν άνεβάζουν, πάνω άπό τό μηδέν, τό δείκτη της χαρισματικής, ήγετικής διακίνησής του.

Τρία όλόκληρα χρόνια ό κ. Ίερώνυμος, ένώ διακοσμεΐται πλουσιοπάροχα μέ τά ιερά διάσημα του άρχιεπισκοπικού άξιώματος, περιφέρει, στίς άνοιχτές λεωφόρους του μόχθου και στά μυστικά θησαυροφυλάκια των συνειδήσεων, τήν κρυάδα ενός μαρμάρινου άγάλλματος, πού δέν έγγυάται κίνηση και δέ σαλπίζει «έν Χριστώ άννακίνισιν». Ή άπραξία του και ή άφωνία του-σύνδρομα της βαρειάς καταστολής του στό μαξιλάρι του «άρχοντικού» θρόνου του-έξακολουθοΐν νά πληγώνουν τό κύρος του και νά τόν άποξενώνουν άπό τήν άφοσίωση και τήν πιστότητα του ποιμνίου του.

Ή άδεξιότητά του νά χειριστεί δυναμικά και άγιοπατερικά τήν όξύτατη πνευματική, πολιτιστική και οίκονομική κρίση των ήμερών μας, ή δουλική ύποταγή του στους κραταιούς της ήμέρας, πού δακτυλοδεικτοΐνται ως πρόξενoi της κατάρρευσης και ένοχοποιοΐνται ως συντελεστές της καθολικής κακοδαιμονίας, όλες αυτές

οί παράφωνες συμπεριφορές του άπλωσαν στον όρίζοντα μαϋρα σύννεφα και στίς καρδιές άθεράπευτες άπογοητεύσεις. Και οί ραγδαίες και καταγιιστικές έξελίξεις έπαυξάνουν τίς ύποψίες και τίς άντιδράσεις, πληθαΐνουν τίς έναγώνιες διαμαρτυρίες έκ μέρους της σώφρονος πτέρυγας των μελών του εύρύτατου Συνοδικού Σώματος και διευρύνουν, σέ βάθος και πλάτος, τό χάσμα της άποξένωσης του άρχιποιμένα και, κατά τεκμήριο, πατέρα, άπό τήν πλατειά παρεμβολή της έλληνικής Όρθόδοξης ποιμένης.

Δέ θά έπιμείνω στην έξαντλητική παρουσίαση του ταμπλώ του τρίχρονου άτυχου και άναποτελεσματικού πνευματικού μόχθου του Άρχιεπισκόπου Ίερώνυμου. Μιά τέτοια τόλμη θά άπέβαινε άσκοπη άναμόχλευση του «κενοΐ» και του «μηδέν». Κοινή έμπειρία και κοινή κατάθεση έπιβεβαιώνουν, ότι ό κ. Ίερώνυμος μέθυσε μέ τή χαρά της προαγωγής του και έμεινε στην νηπιώδη, άνώριμη άπολαυση του θρόνου του.

Σέ τούτη τήν έπικοινωνία μου μέ τούς άναγνώστες μου, θά ιστορήσω μερικές άπό τίς πρόσφατες έκδηλώσεις του και μερικές άπό τίς τολμηρές-ή-άκριβέστερα-παράτολμες άνακοινώσεις του και δηλώσεις του, πού προδίδουν τό άγ-

χος του γιά ἀλλαγὴ τοῦ σκηنيκοῦ, κάθαρση τοῦ προφίλ του καί ἀναβάθμιση τοῦ ρόλου του.

Ἀντιγράφω ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα τῆς Romfea. gr-Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, Τετάρτη 10 Νοεμβρίου 2010:

«Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος, σέ ὁμιλία, πού τὴν ἔκανε στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν τελετὴ ὑποδοχῆς τῶν νέων φοιτητῶν, δὲν παρέλειψε νὰ ἀναφερθεῖ στοὺς χαρακτηρισμούς, πού σάν βέλη τὸν πληγώνουν:

"Πολλοὶ ἐπιδιώκουν νὰ μᾶς παρουσιάσουν ἄφωνους" ὑπογράμμισε. Καί πρόσθεσε: "ὅμως ἀγρυπνοῦμε καί παρακολουθοῦμε σοβαρά καί ὅπως πρέπει ὅλα τὰ θέματα. Ἡ μάχη καί ὁ ἀγώνας πρέπει νὰ γίνονται συστηματικὰ καί οὐσιαστικὰ, ὄχι γιὰ τὸ θόρυβο καί τὸ φαίνεσθαι, ἀλλὰ γιὰ τὸ εἶναι καί τὸ ἀποτέλεσμα"».

Καταθέτω τὸ πρῶτο ἐναγώνιο ἐρώτημα, πού τὸ ἀποσαφηνίζω μέ τὴ συνέργεια τῶν ἀναγνωστῶν μου καί τὸ ἀπευθύνω στὸν μακαριώτατο Πρόεδρο τῶν δυὸ Συνοδικῶν διοικητικῶν Σωμάτων:

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ μας ἐπικαιρότητα, καθὼς κυλάει σέ κατηφόρα παρακμῆς καί εἰδεχθῶν σκανδάλων, σωρεῖται καθημερινὰ ἔξω ἀπὸ τὸ Συνοδικὸ Ἐπιτελεῖο ἀ-

σκούς ὑπερπλήρεις μέ εἰδήσεις καί ντοκουμέντα, πού πνίγουν τίς ἀναπνοές καί σπρώχνουν στὸ ἐδῶλιο τῆς ἐνοχλῆς ὄχι μόνο τοὺς δράστες τῶν ἀνομιῶν, ἀλλὰ καί τίς ἡγετικές προσωπικότητες τῆς Ἐκκλησίας μας, πού ἐπιμένουν νὰ φιγουράρουν στοὺς θρόνους τους, μέ κλειστά τὰ μάτια καί φιμωμένες τίς ἀκοές.

Πόσα χρόνια θέλουν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί οἱ «σύν αὐτῷ», γιὰ νὰ ἀπομακρύνουν τὴν κόπρο τοῦ Αὐγείου ἀπὸ τίς αὐλές καί τὰ ἐνδότερα τοῦ «Οἴκου Κυρίου»;

Δέν θὰ ἀνατρέξω σέ παλιούς λογιαριασμούς. Καί αὐτοὶ δέν εἶναι οὔτε λίγοι, οὔτε ἀσήμαντοι. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι, πού θὰ ἔπρεπε νὰ λογοδοτήσουν, δὲν περπατοῦν, σήμερα, στοὺς ἐφήμερους δρόμους μας.

Θὰ ἀναφερθῶ στὰ γεγονότα, στὶς φοβερές πληγές τῆς τελευταίας τριετίας, πού τίς μελετᾷ καί τίς μετράει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν ἡμερῶν Ἱερώνυμος (ὑποτίθεται, *σοβαρά καὶ ὅπως πρέπει*), ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ προχωρήσει στὴν κάθαρση καί στὴν ἀναβάθμιση τῶν λειτουργημάτων καί τῶν θεσμῶν.

Μέ ἓνα πεταχτὸ σκαρίφημα, θὰ καταχωρίσω καί θὰ ἐπισημάνω κάποιες χρήσιμες λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς ἀναιτιολόγητης καί ἀδικαίωτης ἀδράνειας τοῦ προκαθήμενου τῆς Ἐκκλησίας μας.

1Ἡ δημοσιογραφία, στή ροή τῆς τριετίας αὐτῆς, ἔφερε στήν ἐπιφάνεια δέσμη σκανδάλων.

α) Θά σᾶς θυμίσω τό σκάνδαλο τῆς Ἀλληλεγγύης», τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ὁργάνωσης, πού ἐπιφορτίστηκε μέ τήν εὐθύνη νά τρέφει τίς σκελετωμένες ἀνθρώπινες ὑπάρξεις καί νά σφουγγίζει τά δακρυσμένα μάτια τῶν πονεμένων ἀδελφῶν μας καί ξεγλίστρησε στή δημόσια χλεύη, ἐξ αἰτίας τῶν πολλαπλῶν διαχειριστικῶν τεχνασμάτων καί τῆς προώθησης τῶν σάπιων πουλερικῶν στούς ἐμπερίστατους ἀδελφούς μας τοῦ Λιβάνου.

Διαφημισμένα, ἀπό τίς ἐφημερίδες καί τίς τηλεοράσεις, τά ἀνομήματα τῆς Ἀλληλεγγύης. Καί παραδομένα, ἐδῶ καί πολύ χρόνο, στήν ὑπεύθυνη ἐξέταση καί κρίση ἀπό μέρους τῆς ἐλληνικῆς Δικαιοσύνης. Περιφρονημένα, ὅμως, σχεδόν λησμονημένα ἢ ἀγνοημένα, ἀπό τήν ἐκκλησιαστική διοίκηση καί καταχωνιασμένα στά βαθειά συρτάρια τῆς ἀπόσυρσης καί ἀπόκρυψης.

Ἄραγε, γιά ὅλα αὐτά ἔξακολουθεῖ νά «ἀγρυπνεῖ» καί νά τά «παρακολουθεῖ» σοβαρά καί ὅπως πρέπει» ὁ κ. Ἱερώνυμος καί οἱ συνεργοί του; Ἡ μήπως τά περνάει ἀπό τό κανάλι τῆς αἰνιγματικῆς σιωπῆς του, γιά νά τά διοχετεύσει, μεθοδικά, στή χαράδρα τῆς λησμοσύνης, ὥστε, ἄνετος, νά διολισθαί-

νει ἀπό «τό θόρυβο καί τό φαίνεσθαι» καί νά ἀσχολεῖται μέ τήν ἀνακατασκευή «τοῦ εἶναι καί τοῦ ἀποτελέσματος»;

β) Δεύτερο κραυγαλέο σκάνδαλο (αὐτό στή χρονική περίοδο τῆς ἀρχιεπισκοπείας Ἱερώνυμου), εἶναι ἡ σκοτεινή μεθόδευση τῆς ἐκποίησης σοβαρῆς καί πανάκριβης ἐκκλησιαστικῆς ἰδιοκτησίας στή Βουλιαγμένη, σέ ὁδοκαθαριστή τοῦ δήμου, πού ἐμφανίστηκε ὡς καταπατητής. Καί ἡ προέκταση τοῦ σκανδάλου αὐτοῦ εἶναι ἡ ἄμεση μεταπώληση τοῦ οἰκοπέδου αὐτοῦ ἀπό τόν ὁδοκαθαριστή σέ ἐφοπλιστή, μέσα στά γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Γιά τό θέμα αὐτό ὁ κ. Ἱερώνυμος δέν μήκυνε τήν «ἐπαγρύπνηση καί τή σοβαρή παρακολούθηση». Μόλις τό τρανταχτό σκάνδαλο πέρασε στή δημοσιότητα, κάλεσε τή Διαρκή Ἱερά Σύνοδο σέ διάσκεψη καί, ἀντί ἐλέγχου καί παραπομπῆς τοῦ θέματος στόν εἰσαγγελέα, ἐξέδωσε καί διέμοίρασε στά μέσα τῆς ἐνημέρωσης, δήλωση, ὅτι ἡ Σύνοδος βρίσκει ἀπόλυτα νόμιμη καί συμφέρουσα τήν ἐκποίηση καί, ἐπομένως, δέν προκύπτει ἀνάγκη παραπομπῆς τῆς στή Δικαιοσύνη.

Ὡστόσο, ὁ θόρυβος δέν κόπασε. Καί, μέσα στήν ὁλοένα αὐξανόμενη ἀναταραχή καί στούς πυκνοῦς καπνοῦς τῶν κατηγοριῶν,

πού ἀμαύρωναν τό γόητρο τοῦ προκαθήμενου καί τῶν συνεργατῶν του, ὁ βαρύς φάκελλος ἀνασύρθηκε ἀπό τόν κρυψώνα του καί στάλθηκε στὸν εἰσαγγελέα.

Μετά τὴν ἐνέργεια αὐτή, πού ἦταν συνέπεια τῶν διαμαρτυριῶν καί τῶν πιέσεων, ὁ κ. Ἱερώνυμος ξαναγύρισε στὴν ἀπραξία του καί στή μακάρια σιωπὴ του.

Δέν εἶμαι σέ θέση νά γνωρίζω, ἂν ἐξακολουθεῖ νά *«ἀγρυπνεῖ καί νά παρακολουθεῖ σοβαρά καὶ ὅπως πρέπει ὅλα τὰ θέματα»*. Τό συμπέρασμα, πού φτάνει σέ μένα ἡχηρό καί πειστικό, εἶναι ὅτι ἡ σιωπὴ καί ἡ ἀπραξία λειτουργοῦν ὡς θυρίδες διαφυγῆς ἀπὸ τίς εὐθύνες καί ἀπὸ τὴν ὑποχρέωση ἐνοχοποίησης ὁμότροπων συνεπισκόπων καί φίλων.

γ) Θά ἀναφερθῶ καί σέ τρίτο σκάνδαλο, πού ἡ σιωπὴ τό σαβάνωσε. Αὐτό σχεδιάστηκε καί λειτούργησε-τό φαντάζεστε;-μέσα στοὺς χώρους τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου. Ἐκεῖ, πού διατυπώνεται θερμὴ ἐπίκληση στό Πανάγιο Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, νά φωτίσει τίς διάνοιες καί τίς θελήσεις τῶν Συνοδικῶν μελῶν καί νά χειραγωγῇ σὺν ὅλους στὴν ἀμεμπτη διαχείριση τῆς ὑπευθυνότητάς τους.

Πρόσωπο ἢ πρόσωπα ἀπὸ τὴν ὑπαλληλικὴ ἄρθρωση τοῦ Συνοδικοῦ συγκροτήματος, βρῆκαν τό θάρρος καί τὸν τρόπο, νά βυθί-

σουν τό ἀμαρτωλὸ χέρι τους σέ κάποιο ἀπὸ τὰ ταμεῖα καί νά κλέψουν σεβαστὸ ποσὸ χρημάτων. Κάποιος ἢ κάποιοι, ξεθάρρεψαν ἀκόμα περισσότερο. Προεξέτειναν τό πονηρὸ ἐνδιαφέρον τους καί ἀφαίρεσαν ἔγγραφα ἀπὸ τοὺς φακέλλους τοῦ Συνοδικοῦ Ἀρχείου. Ποιὰ ἦταν ἡ σκοπιμότητά τους, δέν ἔχει ἴσαμε σήμερα διαλευκανθεῖ. Τό γεγονὸς εἶναι ὅτι ἄρπαξαν τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα καί στή θέση τους ἔβαλαν λευκές κόλλες, μόνο καί μόνο γιὰ νά μὴ προδοθοῦν, ἀπὸ τὴν ὀπτική ἀλλοίωση τοῦ κάθε φακέλλου.

Ἀπὸ τότε, πού ἀνακαλύφθηκε ἡ κλοπὴ, κύλησε σημαντικὸς χρόνος. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ Σύνοδος, ἔκανε διάφορες κινήσεις καί πῆρε ἀποφάσεις περίεργες. Ἡ πρώτη τῆς κίνηση: Ἀντὶ νά παραπέμψει τόν κλέφτη ὑπάλληλο στό Ὑπηρεσιακὸ Συμβούλιο μέ τό αἶτημα τῆς ἀπόλυσης, τὸν ἀπέσπασε σέ ἄλλη ὑπηρεσία, πού δέ θά ἀσκοῦσε διαχείριση χρημάτων. Ἡ δευτέρη κίνηση, μετὰ ἀπὸ δυσμενεῖς σχολιασμοὺς καί πιέσεις, ἦταν ἡ ἀποστολὴ τοῦ θέματος στὸν εἰσαγγελέα καί ἡ ἐπανάπαυση, ὅτι ἐκεῖνος θά βγάλει τὰ κάστανα ἀπὸ τὴ φωτιά καί θά περισώσει τό Συνοδικὸ κύρος.

Τό σπουδαιότερο καί ἐπιτακτικότερο χρέος τους, τό ἀπέφυγαν ὁ κ. Ἱερώνυμος καί ἡ Σύνοδι-

κή όμηγυρις. Δέν δρομολόγησαν, όπως ώφειλαν, τή διεξαγωγή έκκλησιαστικών άνακρίσεων. Μέσα στό ίδιο τους τό σπίτι έγινε ή κλοπή καί ή ύπεξαίρεση τών έγγραφων καί δέ θεώρησαν χρέος τους νά διορίσουν άνακριτή καί νά παραπέμψουν τούς ένόχους στην Έκκλησιαστική Δικαιοσύνη. Αντίθετα, άμειψαν πλουσιοπάροχα, σαφέστατα έμπλεκόμενο έκκλησιαστικό πρόσωπο, μέ άπίθανη προαγωγή, πού από όλες τίς πλευρές τής θεώρησής της μπάζει από νερά.

Ό περίεργος καί άνεξηγήτος έγκλωβισμός του Προέδρου Ίερώνυμου καί όλων τών μελών του Συνοδικού σώματος στην άφωνία καί στην τεχνική επικάλυψης του σκανδάλου μπορεί νά έκτιμηθεϊ καί νά επαινεθεϊ ως πράξη σωφροσύνης; Θά κατορθώσει ό μακαριώτατος νά κλείσει τά στόματα τών επικριτών του, άν επαναλάβει, σέ ρυθμό ξεκούρδιστης λατέρνας, τή δήλωσή του, ότι παρακολουθεϊ σοβαρά καί όπως πρέπει όλα τά θέματα καί-κατά συνέπεια-καί αυτό, πού εύτελίσε τή Συνοδική άξιοπρέπεια;

Τήν άπάντηση σ' αυτό τό καυτό έρώτημα δέν είναι δύσκολο νά τή βρούμε. Τή διατύπωσε, μέ παρρησία καί τήν άνάρτησε στη δική του ιστοσελίδα, ό Μητροπολίτης Καλαβρύτων καί Αιγιαλείας

Άμβρόσιος, μιά μόλις μέρα μετά τήν άνάρτηση τής συνέντευξης του Άρχιεπισκόπου Ίερώνυμου:

«"Πολλοί επιδιώκουν νά μάς παρουσιάσουν άφωνους", είπε ό μακαριώτατος. Άλλά δέν υπάρχουν πολλοί ή καί λίγοι έστω, πού προσπαθούν νά τόν παρουσιάσουν άφωνο. Είναι άφωνος!

Ή καθημερινή πραγματικότητα τό άποδεικνύει! ΔΕΝ ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ σέ τόσο καί τόσα καυτά ζητήματα τής καθημερινής ζωής!

Ό μακαριώτατος σημείωσε έξ άλλου πώς "πρέπει νά εργαστούμε καί νά καταλήξουμε έμεις σ' αυτό πού θέλουμε καί νά τό πούμε ξεκάθαρα. Έφτασε ό καιρός νά δουλέψουμε συστηματικά καί μέ έπιχειρήματα"...

Βαρεθήκαμε πιά νά άκούμε τό τραγούδι του μακαριωτάτου σέ στύλ "bouche fermee"! (κλειστό στόμα). Άς άκούσουμε καί μιά φορά τήν βροντερή φωνή του. Είναι ό προκαθήμενος τής Έκκλησίας! Νά τήν άκούσουμε έγκαίρως καί όχι όταν θά έχουμε ένώπιόν μας τετελεσμένα γεγονότα!».

Ή αίνιγματική σιωπή, του Άρχιεπισκόπου κ. Ίερώνυμου μπροστά στην πύρινη κόλαση τών σκανδάλων τής τριετίας (καί δέν είναι μόνο αυτά, πού επικαλέστηκα), σέ πλοκή μέ τήν άνεξηγήτη άπραξία του, διαγράφουν

ἀπό τόν πίνακα τῶν ὁραμάτων μας τήν ἐλπίδα τῆς προσπέρασης τοῦ παγεροῦ χειμῶνα καί προσπέλασης στή χαρούμενη καί εὐωδιστή ἄνοιξη.

Ἡ ἀφωνία τοῦ πρώτου ποιμένα, μέ τά συνηθισμένα της συμπτώματα, ἐκφράζει ἔλλειμμα ζωτικότητας καί δυναμισμού. Σέ κάποιες, μάλιστα, περιπτώσεις, προδίδει καί φόβο ἀναστροφῆς σέ σκοτεινές περιπέτειες καί μνῆμες. Στό κλίμα αὐτό, ἀναδιπλώνει τή ζωτικότητά του καί αὐτοπαραδίδεται στήν ἀπόλαυση τοῦ θρόνου καί τῶν τιμῶν, δίχως τούς κόπους καί τούς κινδύνους, πού ἀντιμάχονται τόν τολμηρό ἀγωνιστή καί ρυτιδώνουν τή φήμη του.

2 Θά προσπαθίσω νά προσεγγίσω καί ἕνα δεύτερο χρονικό ἐξελίξεων, πού ντουμπλάρουν τήν πεποίθηση, πῶς ἡ ἀφωνία καί ἡ ἀπραξία τοῦ κ. Ἱερώνυμου δέν ἐκφράζουν συνειδητή ἐπιφύλαξη, σῶφρονα σχεδιασμό καί συνετή διαχείριση μιᾶς πύρινης ἀναταραχῆς, ἀλλά-σύν τοῖς ἄλλοις-κάνουν φανερή καί ψηλαφητή τή στέρηση τῆς ἱκανότητας καί τῆς χαρισματικῆς τέχνης, γιά παρουσίαση καί ὑποστήριξη τῆς Εὐαγγελικῆς Ἀλήθειας καί τοῦ Πατερικοῦ λόγου καί ἔκρηξη φοβικῶν συνδρόμων, πού καταρρακώνουν τήν ὑπαρξη, παγιδεύουν τό θάρ-

ρος καί ἀκυρώνουν τήν πρωτοβουλία.

Φυλλομετρώντας τό ἐνημερωτικό ὕλικό τῆς τριετίας, κυρίως τά ἐπίσημα ἀνακοινωθέντα τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καί τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καί ἀνασκαλεύοντας τίς εἰδήσεις, πού συνωστίζονται στίς στήλες τῶν ποικίλων ἐντύπων, συναντᾶμε, ἐδῶ κι ἐκεῖ, ἐπισημάνσεις, κρίσεις καί προτάσεις, πού διατύπωσε ὁ μακαριώτατος Ἱερώνυμος, εἴτε σέ ἐπίσημη συνεδρία κάποιου διοικητικοῦ σώματος, εἴτε σέ φιλική συντροφιά, πού εὐκαιριακά ἀσχολήθηκε μέ ἐκκλησιαστικούς προβληματισμούς.

Στά πεταχτά, θά ἀνασύρω ἀπό τή λήθη κάποια ἀπό αὐτά τά θέματα, πού πέρασαν, πρὸς στιγμή, στόν πίνακα τῶν «ἐπείγοντων», κέντρισαν τό ἐνδιαφέρον, ἀλλά ξεγλίστρησαν στόν κάλαθο τῶν ἀπορριμμάτων.

α) Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, Πρόεδρος τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, κατά τήν πρώτη συνεδρίασή της, τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2008, τόνισε τήν ἀνάγκη ἀλλαγῆς τοῦ συστήματος ἐκλογῆς τῶν νέων Ἀρχιερέων. Ἐπεσήμανε, ὅτι ὁ ἀκολουθούμενος, ἴσαμε σήμερα, τρόπος εἶναι ἀπρόσφορος καί ὅτι πρέπει νά μελετηθεῖ καί νά ἀποφασιστεῖ ἡ βελτίωσή του.

Τό εἶπε, ἐρέθισε τό ἐνδιαφέρον τῶν Συνοδικῶν, ἀλλά δέν ἔκανε τίποτα. Τό σύννεφο τῆς λήθης

ἢ ἡ καταιγίδα τοῦ φόβου ἔσβησαν τὴν ἀρχιεπισκοπικὴ πρόταση ἀπὸ τὸν πίνακα τῶν πρὸς ἐξέταση.

β) Κατὰ τὴ Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας τοῦ 2009, ἀνοίγοντας τίς συζητήσεις, πρότεινε ἐπανεξέταση τοῦ τρόπου διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος: «*Ἡ ἐκκλησιαστικὴ μας πραγματικότητα*», εἶπε, «*ἔχει δεῖξει ὅτι πρέπει νὰ ἐπανεξετάσουμε τὸν τρόπον διοργανώσεως καὶ διοικήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων, μέ γνώμονα πάντοτε τοὺς Ἱερούς Κανόνες, τὴν γνήσια παράδοσή μας, τίς ἐμπειρίες μας καὶ τίς κείμενες διατάξεις "ὁχλῶν ἐξωθεν ἐπεμβάσεων"*».

Τὴν πρότασή του αὐτὴ τὴν καταβρόχθισε τὸ τέρας τῆς ἀπραξίας καὶ τὴ διαδέχτηκε ἓνα ἀσυγχώρητο μπάχαλο.

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ὅχι μόνο περιφρονήθηκαν, ἀλλὰ καὶ καταπατήθηκαν ἀσύστολα. Δέ θά ἐπεκταθῶ στό ἀράδιασμα περιστατικών, πού προδίδουν τὴν προκλητικὴ ἀσέβεια πρὸς τοὺς Ἱερούς Κανόνες καὶ τὸ βίαιο σπρώξιμό του στό περιθώριο. Θύμα αὐτῆς τῆς ξέφρενης πρακτικῆς, ἔχω ἐπανειλημμένα ἐνημερώσει τοὺς ἀναγνώστες μου, γιὰ τὴν τεχνητὴ ἀγνόηση ἢ καὶ τὴν προκλητικὴ περιφρόνηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, κατὰ τοὺς χειρισμούς τῶν ὑποθέσεων, πού μέ ἀφοροῦν καὶ κρίνω τὴν ἐνημέρωση ἐπαρκή. Θά προσ-

θέσω, διακριτικά, μιὰ σημείωση. Ἡ παραβίαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, πράξη ἀσέβειας καὶ ἐπιπορείας, δέν ἀποτολμᾶται μόνο στίς περιπτώσεις, πού ἐπιδιώκεται ἡ ἐξόντωση κάποιου ἀνεπιθύμητου, ἀλλὰ καὶ στίς περιπτώσεις, πού στοχεύουν στὴν ἐπικάλυψη καὶ διάσωση τῶν ὁμόφρονων καὶ ὁμότροπων, πού πρόσβαλαν καὶ πρόδωσαν τὸ ὠμοφρόνιό τους.

γ) Στὴν ἰσχνὴ ἀτζέντα δράσης τῆς τριετίας, πού ἐξέπνευσε, συναντᾶμε-ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, πού μπῆκαν στό φάκελλο τῶν «πρὸς ἐνέργεια», ἀλλὰ δέν ἀνασύρθηκαν-καὶ τὸ «ἐνδιαφέρον»(!!!), γιὰ τὴν ἀναβάθμιση τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν. Σέ κάποια φάση τῶν ἡλικιωμένων Συνοδικῶν διαλόγων, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὁμολόγησε, ὅτι οἱ Σχολές, πού ἐκτρέφουν καὶ ἀναπτύσσουν τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Ἱερώτατου Θυσιαστηρίου, βρίσκονται σέ ἀξιοθρήνητη παρακμὴ καὶ ὅτι εἶναι ἀνάγκη ἡ Ἀρχιερατικὴ ὀλομέλεια νὰ ἀσχοληθεῖ σοβαρὰ μέ τὴν ἀναβάθμισή τους.

Στὰ στενὰ χρονικά ὅρια, πού μπορεῖ νὰ διεκδικήσει μιὰ θεματικὴ παρένθεση, ἀκούστηκαν, ἐκ τοῦ προχείρου, κάποιες ἀπόψεις καὶ ἐπισημάνθηκαν κάποιες ἀπὸ τίς δυσλειτουργίες τους. Καὶ τὸ ὅλο πρόβλημα, τὸ ἰδιαίτερα καυτό καὶ κατεπεῖγον, ἀφέθηκε στό ράφι τῆς ἀναβολῆς, πού δέ βρίσκεται σέ

μακρινή απόσταση από τό νεκροθάλαμο.

Ὁ προβληματισμένος ἐκκλησιαστικός παράγοντας ἢ καί ὁ ἀπλός πιστός, πού βάζει αὐτί καί μάτι στούς μηχανισμούς τῆς πληροφορήσεως καί ἐνδιαφέρεται νά μάθει, ἂν τά ὁράματα καί τά προγράμματα ἔγιναν πράξη, δέν θά βρεῖ μπροστά του τήν παραμικρή εἴδηση, πού θά τόν ἀναπαύσει καί θά τόν πείσει, ὅτι οἱ Συνοδικές διασκέψεις δέν ταυτίζονται μέ τίς μεγαλοστομίες τῶν καφενείων, ἀλλά συνθέτουν τή βίβλο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, πού ξεκινάει ἀπό τό ἀνώγειο τῆς Πεντηκοστῆς καί τρέχει στήν ἐποχή μας καί στίς Συνοδικές αἵθουσες τοῦ χώρου μας.

Ἀφωνία καί ἀπραξία! Τό μεγάλο ἔλλειμμα τοῦ Συνοδικοῦ Προέδρου ἀπομένει, νωχελικά ἀναπαυμένο, στίς αἵθουσες καί στά ἐπιμελῶς ἐπιπλωμένα γραφεῖα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μας Σχολῶν. Ἡ ἱερατική παιδεία, μόλις ἀναπνέει, γιατί βρίσκεται σέ κῶμα. Καί τό Ἱερό Θυσιαστήριο δίχως τόν ἄξιο διάδοχο τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων, δίχως πάνοπλο φύλακα, δίχως τόν φωτισμένο δάσκαλο, δίχως τό στοργικό ποιμένα.

Τρία χρόνια ὑπερπληρωμένα μέ δοκιμασίες καί μέ περιπέτειες. Τρία χρόνια, πού ἔσβησαν τίς ἐλ-

πίδες καί πύρωσαν τίς ἀγωνίες.

Ἄραιά καί ποῦ, οἱ ἀνήσυχτοι βλαστοί τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀμπέλου πιάνουν ἕνα ὑποτονικό μήνυμα ποιμαντικῆς δουλειᾶς καί πατρικῆς προσφορᾶς, πού ξαποστέλλεται ἀπό τόν ποιμενάρχη Ἱερώνυμο. Καί πρίν προλάβουν νά τό δουλέψουν στό νοῦ καί στήν καρδιά, τό χάνουν ἀπό μπροστά τους. Ἡ καταχνιά τῆς ἀνικανότητος, τῆς ἀφωνίας καί τῆς ἀπραξίας, θαμπώνει τήν ὄραση καί ἀπενεργοποιεῖ τόν ἐνθουσιασμό.

Γιά τήν εὐρύτερη ἐνημέρωσή σας, θά συνεχίσουμε τήν ἔρευνα.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης-Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

«Έπαμύνειν τοῖς ἀδικουμένοις»

(Τό κείμενο, πού ἀκολουθεῖ εἶναι μιά ὁμιλία, πού βρέθηκε στά κατάλοιπα ἀείμνηστης φίλης τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ, στρατευμένης στὸν περὶ δικαίου καὶ κανονικῆς τάξεως ἀγῶνα τοῦ ἐκδότου του. Γραμμένο πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια τὸ κείμενο εἶναι καὶ πάλι στήν ἐπικαιρότητα μετὰ τίς πρόσφατες ἐξελίξεις τοῦ ἑκκλησιαστικοῦ προβλήματος, στίς ὁποῖες ἀναφέρθηκε τὸ περιοδικό μας σέ σειρά τευχῶν τοῦ 2010 καὶ οἱ ὁποῖες εἶναι πιστή συνέχεια τῶν ἀθλιότητων, πού συμβαίνουν ἐδῶ καὶ 36 χρόνια μέσα στό κῶρο τῆς Ἐκκλησίας μας).

Εἶναι ἱστορικά βεβαιωμένο ὅτι ὁ Σόλων ὁ Ἀθηναῖος μέ τίς καθεστωτικές καὶ τίς νομοθετικές του μεταρρυθμίσεις ἔθεσε τίς βάσεις τοῦ μετέπειτα μεγαλείου τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας. Τό 594-93 π.Χ. ἐξελέγη ἐπὼνυμος ἄρχων μέ εὐρύτατες δικαιοδοσίες. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιό σπουδαίους νόμους του ἔδινε τὸ δικαίωμα σέ ὅλους τοὺς πολίτες νά κινοῦν δίκη ἐναντίον ὁποιουδήποτε, ἀκόμη καὶ ἄρχοντος, πού ἔβλαπτε ἢ ἀδικοῦσε ὄχι μόνο Ἀθη-

ναῖο πολίτη ἀλλὰ ἀκόμη καὶ δούλο. Τό "ἐπαμύνειν τοῖς ἀδικουμένοις", ἡ ὑποχρέωση δηλαδή τοῦ κάθε Ἀθηναίου νά ὑπερασπίζεται μέ νόμιμη διαδικασία τὸν ἀδικοῦμενο, μαρτυρεῖ τὸν ἀνθρωπιστικό χαρακτήρα τῆς νομοθεσίας τοῦ Σόλωνα. Τό νά μένει κάποιος σιωπηλὸς καὶ ἀδιάφορος μπροστά στήν ἀδικία, εἶναι σά νά συμμαχεῖ μέ τὸν ἀδικοῦντα καὶ σά νά ἀθώνει τὸν ἐγκληματία. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ποιηταὶ καὶ φιλόσοφοι, εἶδαν

τή δικαιοσύνη ὡς κορυφαία ἔννοια: "ἐν τῇ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσα ἀρετὴ ἐστίν".

Στὴν Ἀγία Γραφή ἡ δικαιοσύνη εἶναι ταυτόσημη μέ τὴν τήρηση τοῦ θείου νόμου καὶ τὴν ἀποδοχὴ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Ἡ πίστις στό Θεό καί ἡ συμμόρφωση μέ τό ἅγιο θέλημα Του καθιστᾷ τόν ἄνθρωπο δίκαιο καί τόν ἀναδεικνύει φορέα ὅλων τῶν ἀρετῶν. Ἡ δικαιοσύνη σέ τελικὴ ἀνάλυση μέσα στό Χριστιανισμό εἶναι τρόπος ζωῆς. Μέ αὐτὴν τὴν ἔννοια ὁ Ἰησοῦς εἶναι "ὁ ἐν ἀγκάλαις τοῦ δικαίου Συμεὼν βασταχθεὶς", μέ αὐτὴν τὴν ἔννοια ὁ μνήστωρ Ἰωσήφ, "δίκαιος ὢν", λειτούργησε, κατὰ τὴ δεδομένη ἱστορικὴ στιγμή, ὡς ὄργανο τοῦ Θεοῦ.

Ἐδῶ θά πρέπει νά ὁμολογήσουμε μέ ταπείνωση ὅτι, στή μακρόχρονη ἐκκλησιαστικὴ μας ἱστορία, ὑπάρχουν μελανές σελίδες, πού περιγράφουν διωγμούς δικαίων ἀνθρώπων, ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ φθόνο ἢ κακία κοσμικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχόντων. Οἱ ἐποχές αὐτές μοιάζουν μέ τὴν πορεία τοῦ Ἰσραὴλ μέσα στὴν ἔρημο. Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ πορεύεται στὴν ἔρημο λιμοκτονῶν, μέ κούραση καί

ὀδύνη καὶ ἀναμένει τό μάνα ἐξ οὐρανοῦ. Οἱ διωκόμενοι δίκαιοι ἀντιτάσσονται στὴν ὅποια ἐξουσία, ἀρνούμενοι νά συμπράξουν στή θεσμοθέτηση τῆς ἀδικίας στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου κανένα πρόσωπο καὶ κανένα διοικητικὸ ὄργανο δέν νομιμοποιεῖται νά θεσμοθετῇ τὴν ἀδικία.

Τὰ κείμενα διαμαρτυρίας ὅλων αὐτῶν τῶν δικαίων εἶναι ἴδια, ἀκόμα κι ὅταν ἀπέχουν χρονικὰ δεκάδες ἢ καὶ ἑκατοντάδες χρόνων. Διαβάζουμε γιὰ παράδειγμα σέ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου Νύσσης πρὸς τόν Φλαβιανό: Ἐκτόμη καὶ ἂν δεχθοῦμε ὅτι εἶναι ἀληθινές οἱ κατηγορίες, ποῖο δικαστήριον συγκροτήθηκε ἐναντίον μου, γιὰ νά κρίνει τὰ πραγματικά ἢ ὑποθετικά λάθη μου; "Τίς ἀποδείξεις τὴν ἀδικίαν ἀπήλεγξεν; Τίνες κανόνες καθ' ἡμῶν ἀνεγνώσθησαν;" Ποία ἐπισκοπικὴ ἀπόφασις σύμφωνη μέ τοὺς κανόνες ἐπεκύρωσε "τὴν καθ' ἡμῶν κρίσιν";

Δεκαπέντε αἰῶνες ἀργότερα διαβάζουμε σέ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀγίου Νεκταρίου πρὸς τόν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Σωφρόνιο: "Ὅποῖον ἐκκλησιαστικόν δικαστήριον μέ ἐδίκασε καὶ ἀπεφάνθη περί τῆς ἀνηθικό-

τητός μου, ὥστε οἱ πατριαρχικοί νά λέγωσιν ὅτι ἐδιώχθην ὡς ἐπαναστάτης καί ἀνήθικος; Παναγιώτατε, ποῦ εὐρίσκονται τά πρακτικά τῆς καταδίκης μου; Ποῦ οἱ κατήγοροί μου; Ποῦ οἱ μάρτυρες; Ποῦ τό σῶμα τοῦ ἐγκλήματος; Ποῦ τό ἔδαφος ἐφ' οὗ ἐστηρίχθη ἡ κατ' ἐμοῦ ἐπίσημος κατηγορία δι' ἧς κατεδικαζόμην εἰς ἠθικόν θάνατον;"

Παραλείπουμε ἄλλα ἐνδιάμεσα κείμενα γιά νά φτάσουμε καί στά δικά μας. Ὁ μακαριστός ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος, μετά τό ἐκκλησιαστικό πραξικόπημα τοῦ 1974 μέ τίς γνωστές συνέπειες, πού μᾶς ταλανίζουν μέχρι σήμερα, ἔγραφε σέ ἀνοιχτή ἐπιστολή πρὸς τόν, διαδεχθέντα αὐτόν, Σεραφεῖμ: "Παρεβιάσθησαν καταφώρως ὄχι μόνον εἰς ἡ δύο Ἱεροί Κανόνες, ἀλλά συλλήβδην ὁλόκληρον τό κανονικό δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀκόμη δέ καί οἱ νόμοι τῆς Πολιτείας καί αὐτά τά πλέον στοιχειώδη ἀνθρώπινα δικαιώματα. Ποῦ ἠκούσθη νά καταδικάζονται, καί δὴ τελεσιδικῶς, ἄνθρωποι, ἔστω καί οἱ πλέον κακοῦργοι, χωρίς νά ἀνακοινωθῇ εἰς αὐτούς ἡ κατ' αὐτῶν κατηγορία, νά ἀκουσθοῦν ἐκατέρωθεν μάρτυρες, χωρίς νά δοθῇ εἰς τόν κατηγορούμενον ἡ δυνατότης νά ἀπολογηθῇ, χωρίς νά συγκροτηθῇ δικαστήριον, χωρίς... χωρίς... Καί τά πλέον αὐταρχικά καθεστῶτα φροντίζουν, ἔστω καί πρὸς τό θεαθῆναι, νά σκηνοθετοῦν τὰς περιφήμους παρωδίας δίκης. Ἐδῶ ὅμως, ἐσεῖς ὑπερέβητε καί αὐτά ἀκόμη τά αὐταρχικά καθεστῶτα καί καταδικάζετε εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν καί δὴ ἐπισκόπους, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν σεμνώματα τῆς Ἐκκλησίας".

Εἰκοσιπέντε χρόνια μετά, ὁ δικός μας μητροπολίτης,

«Ὡσπερ τό ἀπλῶς κατακρίνειν αὐθαδες, οὕτω καί τό μή ἐνόχους ἐλέγχειν λοιμῶδες, εἰς πολλούς τὴν νόσον ἐπεκτεῖνον».

(Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος)

ὁ σεβασμιώτατος Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος κ. Νικόδημος, μέ ἡμερομηνία 24 Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1998 γράφει, μεταξύ ἄλλων, στη Δ. Ι. Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας: "Πῶς εἶναι δυνατόν, ἐπὶ ἓνα τέταρτο τοῦ αἰῶνα νά φορτώνομαι μέ τίς αὐθαίρετες ἀλυσιδωτές καταδικαστικές ἀποφάσεις, δίχως ἐξέταση μαρτύρων, δίχως ἀπολογία, δίχως διαδικασία δίκης. Ἐπὶ εἰκοσιπέντε ὁλόκληρα χρόνια λειτουργεῖ στό συνοδικό Μέγαρο ὁ ιδιότυπος αὐτός μηχανισμός τῆς καταπίεσεως τῶν στοιχειωδῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, τῆς παραβιάσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμίων, τῆς περιφρονήσεως τῶν ἀπαρραβίαστων Ἱερῶν Κανόνων καί τῆς ἀνατροπῆς τῆς κανονικῆς τάξεως".

Πολλές φορές ἀκοῦμε νά μᾶς βομβαρδίζει ἡ ἄλλη πλευρά μέ ἐπιχειρήματα τῶν ἀνθρώπων, πού ἐνδιαφέρονται

μόνο νά κρατήσουν ἢ νά στηρίξουν τόν ὅποιοδήποτε ἐξουσιαστικό θῶκο. Διαπιστώνουμε ὅτι κάθε φορά μποροῦμε νά βρῖσκουμε ὅσες δικαιολογίες θέλουμε γιά τίς ἀθλιότητές μας. Συχνά ὅμως οἱ δικαιολογίες αὐτές εἶναι πιό ἄθλιες κι' ἀπό τίς ἀθλιότητές μας. Πέρα ἀπ' αὐτή τή διαπίστωση θεωροῦμε ὅτι ὑπάρχει γιά μᾶς ἓνα χρέος τιμῆς. Τό "ἐπαμύνειν τοῖς ἀδικουμένοις" δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνας νόμος τοῦ Σόλωνα, χαμένος κάπου μακριά, σ' ἓνα κοινό ἀρχαιοελληνικό παρελθόν. Γιά μᾶς, τό ταλαιπωρημένο ποίμνιο τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι σημερινή χριστιανική ἐπιταγή.

Λοιπόν: "ἐπαμύνειν τοῖς ἀδικουμένοις".

+ Χρυσούλα Οἰκονομάκου

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliροφορισι.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιά γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr